

[Poul Schlüter.]

og så de unge, som altså nu afskæres fra at gå ind i et lignende arrangement. Det synes jeg er en skidt politik.

Så er det da vist også på sin plads at fremhæve, at medens der måske nok tidligere var muligheder for skattefiduser og skatteunddragelse igennem ophævelse i utide og den slags af tegnede kontrakter, blev dette hul lukket under den tidligere regering. Jeg tænker på den ændring af skatte-reglerne, som blev gennemført i foråret. Det er jo ikke skatteunddragelse at tegne indeksskontrakter, det er derimod en udsættelse af beskatningen, men med den virkning, at til sin tid bliver man beskattet både af det beløb, man har indskudt, af rentetilskrivningen og af den regulering, staten giver oveni.

Så har det været fremhævet både af ministeren og af to af ordførerne, at indeksordningen måske nok især er tillokkende, fordi der er indkomstmæssige muligheder for befolkningsgrupper, som har høje indkomster. Jeg tror, det er et forkert ræsonnement, fordi folk, som har meget store indtægter, i reglen vil have andre muligheder for at sikre sig i deres alderdom. De har mulighed for at investere i obligationer og i aktier, de kan foretage aktiv investering erhvervsmæssigt, henlægges osv. Jeg mener, at de oplysninger, vi har om, hvem der sparer under indeksordningen, tydeligt fortæller os, at det er folk med jævne indkomster, og hvis man ser grundigt på Århusundersøgelsen, går den på det samme. Når Århusundersøgelsen viser, at 86 pct. af de beløb, som er opsparet under denne ordning, kommer fra befolkningsgrupper, hvis skattepligtige indkomst er på under 30.000 kr., mener jeg, det illustrerer, at dette er en folkeopsparingsordning, og det er naturligvis også det, det helst skal være. Hvis man fjerner opsparingsincitamentet, som selvfølgelig ligger i skattefradragetsreglen, tror jeg bestemt, at man derved ødelægger den eneste virkelig gode opsparingsordning, som findes for almindelige lønmodtagere, og det er ud fra det ræsonnement især, at det konservative folkeparti må fastholde sin modstand imod økonomiministerens lovforslag.

Poul Dalsager: Jeg har en enkelt bemærkning til hr. Poul Schlüters beregninger med

hensyn til, hvad staten får ind i skatter til sin tid, når indeksskontrakterne bliver udbetalt. Hans regnestykke gik ud på, at man i opsparingsperioden giver en skattelettelse, der svarer til ca. 25.000 kr., og til sin tid får stat og kommuner så en skatteindbetaling på ca. 200.000 kr., men dér glemmer hr. Poul Schlüter at tage i betragtning, at ca. halvdelen af den sum, der til sin tid står på disse indeksskonti, med de nuværende pristigninger netop er betalt af staten og kommunerne i form af indekstillaeg.

Så har jeg en enkelt bemærkning til hr. Henry Christensen, der konsekvent kaldte mig Dalsgaard, hvad jeg ikke betragter som en uvenlig handling, det er jo også et hæderligt navn, men nu har man i hvert fald en chance for at få det rettet i fortrykket. Han beskyldte regeringen for at sætte gang i en lang række aktiviteter, mens der så skulle spares på dette område. Vi har i socialdemokratiet været meget tilfredse med, at regeringen har til hensigt at sætte gang i nogle anlægsaktiviteter, specielt i mange af de områder af landet, hvor arbejdsløsheden netop i denne tid stiger foruroligende. Hvis man fra oppositionens side har til hensigt på et område som dette at føre anlægsaktiviteterne ind i diskussionen, vil jeg da gerne sige, at om statens penge går til understøttelser, som jo efterhånden er ret høje, eller til udførelse af nogle fornuftige arbejder, gør ingen forskel, pengene skal under alle omstændigheder bruges.

Vi ved i socialdemokratiet udmærket, at den manglende opsparing rammer de arbejdsløse, rammer boligsituationen, rammer den erhvervspolitiske udvikling. Vi har jo gode mindelser fra den forrige regerings tid om, i hvilken retning udviklingen gik på disse områder. Den forrige regering var vel den første i mands minde, for hvem det lykkedes at få den private opsparing til at stagnere eller ligefrem gå tilbage.

Henry Christensen: Jeg vil allerførst undskylde, at jeg kaldte den forrige ærede taler for hr. Dalsgaard. Jeg vil meget gerne være med til at berigtige, at han hedder hr. Poul Dalsager. Jeg forstår godt, at han var lidt fornærmet over det, og jeg er glad for, at jeg i hvert fald ikke kom til at kalde ham hr. Dahlgaard, for så var det ærede medlem nok blevet endnu mere utilfreds.